

terfølges af halvgjort eller daarlig udført Arbejde. Naturligvis gives der hæderlige Undtagelser blandt Tjenestepigerne, og naar de saa sjælden findes, saa undskyldes Tjenestepigerne meget derved, at de føre deres Tilværelse for sig selv, ukjendt med, hvad der bevæger sig inde i Familjen, medens Madmoder og Husbond ogsaa leve i Uvidenhed om, hvad der rører sig hos Tjenestefolkene. Den folkelige Tanke at optage disse i Hjemmet som ligestillede, spise sammen med dem, have dem inde i sin Dagligstue og lade dem deltage i alle Samtaler og i alle fælles Fornøjelser, tror jeg, næppe vilde være til Glæde paa nogen af Siderne, da begge Parter kun vilde føle sig tvungne og bundne paa alle Kanter. Men som Forholdet nu er, gaar det som med et daarligt Forspand, hver af Hestene trækker til sin Kant, og Følgen er, at Vognen slingrer. Jeg kan nu ikke ret forstaa det Raab, der lyder om at forbedre de stakkels Tjenestepigers Kaar; jeg vil snarere sige: Hjælp til at forbedre Husbonds og Madmoders Kaar i disse trange Tider. Pigerne slaa i Stykker, de ødsle og fordre, — vi have til enhver Tid at skaffe til Veje og at betale — ja det kommer slet ikke af, at Pigerne ere ildesindede, men af, at de ere tankeløse og intet Ansvar føle, og naar de ere færdige med deres Arbejde, kunne de gaa ind paa deres Værelse og ryste det hele nok saa let af sig. Lad os derfor en Gang til Forandring være de strikende og sige: „Vi kunne godt undvære Jer, thi vi kunne faa meget bedre Medhjælper.“

Det er min Overbevisning, at disse findes blandt de mange huslig anlagte dannede Kvinder, og det er til dem, jeg henvender dette Nødraab: „Kom os til Hjælp i vor Gjerning. I skulle faa det saa godt, som vore Hjem kunne byde det, I skulle dele alle vore Glæder og Sorger, ligesom vi ville dele Eders, men saa maa I ikke være bange for at tage fat, I maa ikke sige Uh! til en Karklud eller til en sort Gryde, intet maa I regne Eder for fine til, Tournurer og snævre Korsetter maa bortkastes som hæmmende for Arbejdet; men i Stedet for skulle I se, hvor de røde Roser blomstre frem paa Eders Kinder, og I skulle se, med hvilken herlig Appetit I møde frem til Eders Kaal og Flæsk paa den Tid, da fine Folk spise Frokost. Og saa om Eftermiddagen, naar Arbejdet er endt, kunne vi udmærket dyrke de skjønne Kunster; en arbejdsvant Haand kan med stor Smag og Finhed behandle et Klaver eller føre en Blyant, ikke at tale